

man skulde komme til der. — Naar den ærede Forslagsstiller dernæst mente, at Bestemmelsen vilde have den Konsekvens, at naar Forsørgelses- eller Opholdskommunen havde maattet udrede Alimentationsbidrag, uden at han havde refunderet, vilde den kunne negte ham Ret til at gifte sig med den, med hvem han havde dette Barn, saa er dette rigtignok en Konsekvens, man der kommer til; men jeg synes ikke, at den frembyder nogen særlig Betænelighed. Forholdet er ikke anderledes, end at hvis han mener det alvorligt, kan han betale dette Alimentationsbidrag, og mener han det ikke alvorligt, er det en tilstrækkelig Grund for ham til at holde sig tilbage. Skulde Forholdet stille sig saaledes, at han ikke kan betale dette Alimentationsbidrag, ved jeg ikke, om der er nogen særlig stor Sorg, at udtale over, at et saadant Ægtekab ikke kommer i Stand. Naar en Mand er saa daarlig stillet i økonomisk Henseende, saa lidet arbejdsdygtig, at han ikke kan betale det i Forhold til, hvad Barnets Underhold koster, lave Underholdningsbidrag til Moderen og det Barn, han har med hende, vil han heller ikke være i Stand til at underholde hende og en forøget Familie. Jeg kan ikke se, at der er nogen Ulykke i, at dette Ægtekab ikke kommer i Stand. Man er der inde paa den Theori, at det at gifte sig skulde høre til de Rettigheder, ethvert Menneſte har, uden Hensyn til, om han kan underholde Børn, eller ikke. Det forekommer mig at være en saa lidet betydelig Indvending mod Paragrafen, at jeg ikke kan tillægge den nogen Betydning.

Ovesen: Jeg skal begynde med at sige, at jeg agter at stemme mod det foreliggende Ændringsforslag, og det naaet jeg langtfra betragter § 4, som den er affattet af Folkethinget, og som den er vedtagen her ved 1ste Behandling, som et Mesterværk. Jeg tror, at der er enkelte Ting i den, som kunde have været betydelig bedre, været simple og klarere udtrykt, og jeg tror navnlig, at det andet Punktum i Paragrafen let vil kunne forvolde praktiske Vanstueligheder ved Gjennemførelsen. Jeg skal imidlertid ikke indlade mig videre derpaa, men indstrænke mig til at erklære, at jeg tror, at Lovforslaget i det Hele og med den nuværende § 4 er et virkelig Fremstridt fra det nu Vætsaende, og derfor agter jeg at stemme mod Ændringsforslaget og at stemme for Lovforslaget i det Hele.

Steffensen: Jeg har ikke taget feil af den Retning, som Lovforslaget gaar i, nem-

lig, at det tilfigter at hjælpe Moderen, og at det ikke er Barnet, det har for Die. Jeg skal med Hensyn til en Ytring af den høitærede Justitsminister bemærke, at jeg ikke er af den Mening, at Alt hvad der gjøres til Barnemoderens Bedste er at betragte som en Opmuntring til Lasten. Nei, kan man gjøre Noget til Barnemoderens Bedste uden at gjøre Skade paa andre Omraader, er jeg med dertil. Men derimod er jeg af den Mening, at det er høist ueheldigt at gjøre Noget til Barnemoderens Bedste, naar det medfører for det Første, at man sænker Niveauet for den offentlige Sædelighed, om jeg saa maa sige, og for det Andet, at man i visse Tilfælde stader Barnet, som jo dog er ustyldigt, og som egentlig er den Part, der har Krav paa vort forlige Hensyn. Det er fra den Side, jeg er imod det foreliggende Lovforslag. At Forslaget kan blive til Skade for Barnet, har jeg egentlig ikke hørt benegte, undtagen for saa vidt det er blevet berørt af det ærede 3die Medlem for 3die Kred (Kump), som mente, at det kun kunde siges ud fra den Betragtning, at man havde en almindelig Ret til at gifte sig, enten man kunde forsørge Familie eller ikke. Men det er ingenlunde Tilfældet. Nei, her er Forholdet det, at der er kommet det faktiskke Forhold tilstede, at to Personer have avlet et Barn sammen uden at gifte sig, og der stilles Forholdet sig ganske anderledes. Thi det Hensyn, der gjør, at jeg fordrer, at de skulde have Ret til at gifte sig, er Hensynet til Barnet, som derved faar Ægtebarns Rettigheder, og det er ikke Hensynet til de 2 Personer. Hvad dernæst dette Lovforslags Forhold til Plakat af 28de December 1827 angaar, saa forsøgte det samme ærede Medlem at paavise, at der ikke var nogen Uoverensstemmelse mellem Reglerne i Lovforslagets § 4 og den nævnte Plakat, men jeg tror slet ikke, det er lykkedes for ham. Lovforslaget skjelner mellem Forsørgelseskommunen og Opholdskommunen; kan man ikke træffe Forsørgelseskommunen, bliver Bidraget hvilende paa Opholdskommunen, ubetinget efter Forslaget her, men det er ikke Reglen efter Plakat af 28de December 1827; den angaar dem, der ingen Forsørgelseskommune have, thi den, der skal forsørges paa det Sted, hvor han i de sidste 5 Aar har opholdt sig længst og mindst et Aar, har efter Plakatens egne Ord ikke erhvervet Forsørgelsesret noget Sted her i Landet, det vil sige, han har ingen Forsørgelseskommune. Altsaa en saadan Person skal efter Plakaten ikke forsørges i sin Opholdskommune, men han skal derimod forsørges i den Kommune, hvor han i disse 5 Aar har opholdt sig længst og mindst 1